

31.10.21, Telecí, Den reformace

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. Obrat' ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížený. Mému srdci přibývá soužení. Vyved' mě z úzkostí. Pohled' na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy. Ž 25, 15-18

PÍSEŇ 198 Pod ochranou, 623 Důvěřuj se,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,
slavíme dnes další neděli, tentokrát Den reformace a chceme si připomenout nejen něco z odkazu dávného reformátora, ale i to, co by nás mělo provázet na každý den. Chceme si dnes připomenout, na čem vlastně stojí naše víra a proč zrovna na tom a co by ji mohlo provázet i dál. A chceme si dnes připomenout, že kde se sejdou dva neb tři ve jménu Tvém, tam Ty jsi uprostřed nich. Děkujeme Ti za to a současně Tě prosíme, buď s námi, když se nám nedaří, když všelijak klopítáme a když hledáme svou víru v Tebe a Tvou přítomnost. Prosíme Tě, buď se všemi námi a daruj nám svůj pokoj. Amen.

1. ČTENÍ Dt 19, 15-19

PÍSEŇ 440 Ozvi se, 379 Stvoř srdce čisté,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Ty jsi ten, který má přijít, a proto radostně čekáme na Tvůj příchod. A prosíme Tě, nenechávej nás v tom samotné, prosíme Tě za všechny, kdo by Tě tak rádi poznali, ale nemohou nebo nechťejí nebo jim v tom stále něco brání.

Prosíme Tě za všechny, kdo se Ti nějak vzdálili, i když za to třeba ani sami nemohou, ale tak se to už stalo.

Prosíme Tě za všechny, kdo Tě naopak neustále hledají, aniž by tušili, že Tvůj Otec je přece uprostřed.

A prosíme Tě za všechny, kdo s něčím nebo někým marně zápasí, nemohou najít vhodná slova a ten druhý se jim ztrácí před očima.

A všechny své skryté modlitby vkládáme do té, kterou jsi naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Pokud jde o příchod Pána Ježíše, kolem něhož budeme shromážděni, prosíme vás, bratří, abyste se nedali snadno vyvést z rovnováhy nebo vylekat nějakým projevem ducha nebo řečí či listem, domněle pocházejícím od nás, jako by den Páně měl už nastat. Žádným způsobem se nedejte od nikoho oklamat, protože nenastane, dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti, Syn zatracení. 1.Tes 2, 1-3

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 487 Amen, Otče,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Mt 18, 15-20

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď“. Jestliže ani je neuposlechne, oznam to církvi; jestliže však neuposlechne ani církve, ať je ti jako pohan nebo celník. Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“

Zhřešit znamená minout se cíle. A tím cílem není účastnit se společných shromáždění, ale hledat něco jako společnou řeč. Ať už jsme dva nebo tři, vždy jde o to, co nás spojuje. A to, co nás spojuje, není jen společný život, abychom všichni jedno byli, ale řeč o tom, co máme společné, totiž o naší víře v Boha. To, o čem jsou všechny naše bohoslužby a všechna naše shromáždění, není jen o tom, kolik nás bylo, ale jestli je uprostřed nás i Bůh a někdy by možná stačil i jeho Syn. Ani všechny naše řeči nemají být jen o počtech, ale o víře, co pro nás činí i náš nebeský Otec a kde je i On přítomen. A že to právě nemusí být jen při těch našich společných shromážděních, ale i v tom běžném životě. Životě, který žijeme každý sám, a přece s někým, s kým se můžeme o určité věci i podělit. Jako třeba o svou víru v Boží přítomnost, o svou víru v Krista.

Zní to asi trochu složitě a komplikovaně, ale v zásadě jde o naše vlastní vyznání víry. A ta se nezakládá jen na tom, aby nás pár bylo nebo aby nás bylo o něco víc, ale o čem je i naše víra, o Boží přítomnosti. Tudíž když tvůj bratr zhřeší a nemusí to hned znamenat, že přestal někam chodit, nejlépe do kostela, ale znamená to, že se vydal na trochu jinou cestu a svou víru nemusí žít jen ve společenství, ale spíš a možná hlavně sám v sobě. A třeba mu to tak i stačí, víc nepotřebuje nebo snad ani nechce a jen čeká na Kristův příchod, až se všechny jeho věci, věci víry, opět k němu navrátí.

Ale to nepřijde hned. Taková věc trvá i několik let. A někdy i deseti letí, jde však hlavně o to nepřestat věřit a doufat v Boží moc a sílu jeho spasení. Nejde o to vrátit všechny lidi do kostela nebo do sboru, jde o to i v nás probudit víru, že v tom Pán Ježíš je spolu s námi. Jde především o jeho přítomnost, o jeho zmrtvýchvstání, jde o to, aby i v nás probudil svá slova o nebeském Otci a jeho činech pro ty, kdo se ho jednak bojí a pak se bojí o něm i vyprávět. A to i těm, s nimiž si jinak rozumějí, jen neumějí najít společnou řeč i o tom, co by nás mělo též spojovat, o víře v našeho společného Boha. Vždyť všechno ostatní bývají často jen prázdné fráze, které nikam nevedou. Co někdy naopak vede, je jedna společná věc a tou je aspoň počátek nějakého společného promýšlení toho, co je i v tom našem životě skutečně podstatné a důležité, naše vlastní víra v Boha.

A tato víra se nezakládá jen na dobrých skutcích, ale hlavně na tom, co tvoří i páteř vši křesťanské víry, na Boží přítomnosti. Tedy nejen minulosti, ale právě i přítomnosti. Na přítomnosti víry, která nás nejen všechny spojuje, ale dává nám nahlédnout i do obsahu toho, o čem se tu vlastně bavíme, o Boží milosti. Neboť je to právě Boží milost, která nejen že člověka vrací i do společenství ostatních věřících, ale vede k tomu tak trochu i celou církev. Je to právě Boží milost, díky níž jsme tu i my, co tu jsme a často jen hledáme nějaké společné téma. Téma, kterým by byla nejen naše víra, ale třeba i modlitba jako rozhovor s Bohem. Téma, které by vedlo nejen k druhým lidem, ale také k tomu, o čem přemýšlíme i my sami. A téma, které by otevíralo nějakou kvantitu, kolik nás bylo, ale kvalitu, o čem to bylo. K tomu je však zapotřebí nejen horizontály, aby nás bylo o něco víc, ale také vertikály, kde je v našich shromážděních přítomen i ten, o koho tu jde především, sám Bůh, případně jeho Syn. Ten, který je tam, kde jsou dva nebo tři a mají nějaké společné téma jako třeba shromáždění v jeho jménu, ten, který je někde uprostřed a zve k sobě každého, komu i o něco jde. A ten, který i sám hledá nějakou shodu copak s námi se všemi, ale i v nějaké věci, věci činu našeho nebeského Otce a věci víry, s níž se k němu i vztahujeme. Neboť jak jinak se vztahovat ke svému Bohu než ve víře.

Být bez víry však ještě neznamená hřešit, dokonce někdy ti, kdo se ani společenství ostatních křesťanů příliš neúčastní, mají v sobě více víry, než bychom to i čekali. Hřešit ani neznamená někam nechodit, ale míjet se svého cíle, být s někým v nějakém rozporu. Hřích je někdy zakázané slovo, hřích a vina se nám nikdy moc nehodí, ale pokud jde o našeho bratra, tak je možná někdy i na místě. A hřích se nemaže jen našimi dobrými skutky, ale pouhou Boží milostí. Hřešit spíš znamená něco odmítat. Ať už možnost být bez stravy a hřešit možným obžerstvím, ale hlavně odmítat to, co přichází ze země. To pak bude odmítnuto i v nebi. Hřešit však znamená především odmítat spojení nebe a země, odmítat i to, co přichází z nebe a zahrnovat i vše pozemské. A tím cílem není jen to, co je tady na zemi, ale co je i na nebi a tím je i Bůh. Hřešit neznamená odmítat společenství tady na zemi, protože ani není cílem, tím cílem je Boží přítomnost a jeho království a na nás je jen to, aby to bylo jako tam. Hřích je minutí cíle. Ale nemusíme ho proto ani kárat, návratem na tu správnou cestu, která by i někam vedla, není trest, ale milost. A některé lidi stačí jen nechat být. Ať je nám jako pohan nebo celník, s tím my nic nenaděláme. S čím však něco naděláme, je to, aby to tu bylo opravdu jako v tom Božím království. Najít nejen společnou řeč nebo i téma, ale i toho Pána Boha. Najít slovo o Božím království, království nebeském, kde je dost místa i pro každého z nás.

Cílem je propojení horizontály, toho, co žijeme tady na zemi, s vertikálou, s tím, co bude přijato i v nebi. Cílem není jen pozemský život, ale i ten nebeský, cílem je návrat do nebe. A tam to teprve přijde, až v nebi poznáme i vše pozemské, zejména to, co mělo být i tady, ale nebylo. Ne snad, že to, co máme tady na zemi, si odneseme i do nebe, ale co uděláme už tady na zemi, si pak s sebou odneseme i do nebe. A nebudou to jen naše činy, ale i naše slova. Odmítneme-li už tady na zemi slova o Božím království, budou pak odmítnuty i v nebi a přijmeme-li už tady na zemi, že něco bude patřit i do nebe, pak to tam může být i přijato. Nebe a země jsou nerozlučně spjaty. Cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Nebe se není třeba bát, v nebi skončíme asi všichni, ale nejen na základě toho, co a jak si to tu uděláme, ale co a jak tu i přijmeme. Jedna stará teologická poučka říká, že jediné, co můžeme i skutečně přijmout, je Boží milost a ta se přijímá nejen vděčností, ale i vírou, že se ta milost nemusí týkat jen nás. Vírou, že to tu nekončí, ale bude pokračovat právě v nebi a vírou, že to není jen o zemi, ale i o nebi. Tak proč se toho tak bát. Proč se bát ztrát, které nás už potkaly a ještě potkají. A proč odmítat něco, co by stejně bylo odmítnuto i v nebi a proč nepřijmout něco, co by pak mohlo být přijato i v nebi. Otázky, na které není odpověď.

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek,